

שליד המועצה המקומית גני תקווה

העוררים: **דנית וחנן אבידן**
דרך המלך 3 דירה 19
גני תקווה 55900
טלפון: 03-6356966

- נגד -

המשיב: **מנהל הארנונה של המועצה המקומית גני תקווה**

רחוב הגליל 48
גני תקווה 55900
ע"י ב"כ עו"ד ענבל כספי ממשד עו"ד הררי - טויסטר ושות'
מדרך בן גוריון 2
רמת גן 52573
טלפון: 03-7553800 פקס: 03-7553801

החלטה

1. בפנינו ערר שהגישו העוררים ביום 11-05-2011 על נכס שמספרו 404003019 המצוי ברחוב דרך המלך 3 דירה 19 בגני תקווה. הערר דן עוסק בחיובי ארנונה שהושתו על העוררים בשנת המס 2011, ועיקרו בטענת העוררים כנגד חיוב בארנונה בגין שטחי מרפסת גג פתוחים שבדירתם ובגין שטחי מחסן, חניה ואזורי שירות ומעברים, המוגדרים על ידם כשטחים משותפים. – עוד טוענים העוררים טענות אפליה אסורה וכן כי לאור פס"ד קופלוביץ ואח' נגד מועצה מקומית גני תקווה, (להלן "פס"ד קופלוביץ") המועצה המקומית ערכה שינויים מהותיים בצו הארנונה אשר אינם חוקיים, ולכן יש, לדעתם, להחיל את הצו משנת 1986. מכל מקום, טוענים העוררים כי על הוועדה להמתין עד לקבלת פסק הדין בערעור על פס"ד קופלוביץ דן בטרם תפסוק.

יושם לב, כי במספור סעיפי הערר חלה טעות ומצאנו סעיפים שונים הממוספרים באותו המספר, לשם הנוחות התייחסנו אליהם בהתאם.

2. ביום 12-06-2011 התקבל בפנינו כתב תשובה לערר מטעם המשיב, אשר שב וחזר על טענותיו בהשגה, וכן טען בנוסף כי יש למחוק על הסף סעיפים בערר עקב הרחבת חזית אסורה. המשיב הוסיף בתשובתו טענות נוספות לגופו של עניין והדגיש, כי אין לה, לוועדת

הערר, סמכות עניינית לדון בטענות אי חוקיות צו הארנונה של המועצה המקומית גני תקווה הכל כפי שפורטו בכתב התשובה שלו.

3. ביום 12-06-2011 העברנו את כתב התשובה של המשיב אל העוררים לקבלת התייחסותם, וזו הובאה בפנינו ביום 29-06-2011.

4. ביום 30-06-2011 העברנו את תגובת העוררים לטענות הסף של המשיב לב"כ המשיב לקבלת התייחסותם, וזו הובאה בפנינו ביום 06-07-2011.

5. ביום 22-07-2011 הודענו לצדדים כי עליהם להגיש לוועדה צילומים של שטח א' ושטח ב' עד ליום 27-07-2011. צילומים אלו הועברו אלינו ביום 25-07-2011 מצד המשיב ו ביום 26-07-2011 מצד העוררים.

6. ביום 26-07-2011 החלטנו לאפשר לצדדים להתייחס אל הצילומים אם ברצונם, לענין סיווג שטח א' ושטח ב' על פי צו הארנונה בצורה מוגבלת לעמוד אחד. התייחסות העוררים התקבלה ביום 31-07-2011 התייחסות המשיב התקבלה ביום 03-08-2011.

7. **לענין טענת הרחבת חזית פסולה** – סעיף א' 1 עד 6 לכתב התשובה לערר. קראנו את ההשגה ואת כתב התשובה להשגה (אף כי לא נכתב בכותרתו כי הוא כתב תשובה להשגה וראוי שייכתב כך), חזור וקראו ולמרות טענת העוררים בסעיף 2 לתגובת העוררים לכתב התשובה לערר ולא מצאנו זכר לטענת חיובם היחסי של העוררים בשטחים המשותפים המועלות בערר זה. מתגובת העוררים לכתב התשובה לערר עולה כי על המשיב ו/או הועדה היה להסיק מכללא, מעצם קיומו של פס"ד קופלוביץ כי העוררים התכוונו לכלול בהשגה ובערר טענות שהועלו במסגרת אותו פס"ד ובנוסף הם כותבים: "טענות אלו בדיוק נטענו גם בהשגה ובערר שהוגשו בשנת 2010".

לאור תגובת העוררים, לא נותר אלא לקבל את טענת המשיב מכל הנימוקים המופיעים בה ולקבוע כי אין לוועדה סמכות לדון בטענה המהווה הרחבת חזית אסורה. המילים המודגשות בציטוט סעיף 6 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1976, "**לערר עליה**"-מדברות בעד עצמן ומשמען הוא כפי שטוען המשיב, הערר יכול שיהא אך ורק על ההשגה ועל הטענות שעלו בה ובה בלבד. כל נסיון להעלות טענות או טיעונים שלא בא זכרם בהשגה הינו אסור ומהווה חזית אסורה. הפסיקה נחרצת בענין זה וקובעת במפורש כי אין לוועדת הערר סמכות לדון בעניינים שלא עלו בהשגה.

תפקידה של ועדת הערר מצומצם לבחינת החלטת מנהל הארנונה בטענות שהועלו בפניו בהשגה. אמנם יש לוועדת הערר סמכות ליתן החלטה אחרת במקום זו שניתנה על ידי מנהל הארנונה ואז הדיון בפניה נערך כדיון מחדש (רע"א 2425/99 **עיריית רעננה נ. י.ח. יזום והשקעות בע"מ**, פ"ד נד(4) 481, 495), עדיין היא איננה מוסמכת לדון בערר המוגש בעילה שכלל לא הועלתה בהשגה.

ראה עמ"נ 34083-11-09 **מרכז לוינסקי בע"מ נ' עיריית תל אביב** (טרם פורסם) מפי כב'

ערר 02-2011

השופטת מרים סוקולוב בס' 18 להחלטה: " לפיכך טען המשיב ובצדק, כי ועדת הערר יושבת כערכאת ערעור על החלטת מנהל הארנונה, ולא ניתן להעלות בפניה טענות חדשות".

עוד ראה עמ"נ 182/05 קואופ ת"א דן השרון בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית הרצליה (טרם פורסם), מפי כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני בס' 10 להחלטתו: " זאת ועוד: צודק המשיב בטענתו כי הועדה לא היתה מוסמכת לדון בעילת ההשגה הנוגעת לאזור הנכס, הואיל וטענה זו לא הועלתה כראוי בהשגות, ומשכך גם לא נדונה על ידי המשיב בהשגות נשוא הערר. סעיף 6(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ז-1977, קובע כי: "הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערור עליה לפני ועדת ערר". משלא השיגה המערערת בפני המשיב בעניין מיקום הנכסים ב"שכונת", לא דן המשיב בטענה זו, ולפיכך גם לא היתה לוועדת הערר סמכות לדון בהשגה בענין זה."

גם ניסיון העוררים לטעון כי טענות אלו נכללו בערר קודם שהגישו בגין חיובי ארנונה בשנת 2010, וכי היה על המשיב (כמו גם על חברי וועדה זו) לנחש כי העוררים התכוונו שאלה תיכללנה גם בהשגה בגין שנת 2011 - מוטב היה לה אלמלא הועלתה. היא כנראה נובעת מהעדר הבנת הליכי ערר בענייני ארנונה. ראשית, טענה זו, כשלעצמה, מהווה הרחבת חזית, שכן היא לא נטענה בהשגה וגם לגופה אין לטענה זו בסיס שכן כל השגה עומדת בפני עצמה ואין בינה לבין השגות, עררים או פסקי דין קודמים מאום – אלא אם נטענים במפורש במסגרת השגה ספציפית.

8. יחד עם זאת ולמעלה מן הצורך נתייחס לתשובת המשיב לגופו של עניין בכתב התשובה (אשר נעשתה למען הזהירות). האמור בסעיפים 8 ו-9 בכתב התשובה של המשיב מקובל עלינו, שכן לטעמנו המחסן והחניה המקורה הינם חלק בלתי נפרד מהקניין הפרטי של העוררים ובחזקתם ואין אלו מהווים חלק מן הרכוש המשותף. העוררים הם בעלים של החניה והמחסן והשימוש בהם אינו אפשרי לשאר דיירי הבנין במשותף. מדובר בשטח נלווה הצמוד מהותית לשטח העיקרי ואין מדובר ביחידה נפרדת ועצמאית השייכת לרכוש המשותף כמו מבואת הכניסה וחדרי המדרגות. לכן, לא ניתן לומר כי הסיווג שקבע המשיב לחניה ולמחסן, בהתאם לסיווג השטח העיקרי וכמו יתר השטחים הנלווים, אינו סביר. העלאת טענה זו ע"י העוררים תמוהה ביותר שכן אלו הצמדות מקובלות בימינו.

9. **לטענות העדר סמכות עניינית (סעיף ב') והאפליה –**

לעניין העדר הסמכות העניינית מקובלות עלינו הטענות המפורטות בסעיפים 10 עד 16 לתגובת ב"כ המשיב ואנו מחליטים לסלק על הסף את טענות העוררים בנושאים הללו. יודגש כי סעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1976 (להלן: "חוק הערר"), קובע במפורש:

השגה (תיקונים: התשמ"ב, התשמ"ז, התשנ"ג, התשנ"ד, התשס"ד)

(א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:
(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

ערר 02-2011

- (2) נפלה בהודעת התשלום שמשיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גודלו או השימוש בו;
(3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;
(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג - שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(ב) אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א).
(ג) על אף האמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), מי שחויב בתשלום ארנונה כללית ולא השיג תוך המועד הקבוע על יסוד טענה לפי סעיף קטן (א)(3), רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה כאמור כפי שהיה רשאי להעלותה אילו לא חוק זה.

10. עמדת הוועדה כי האמור בסעיפים 4 – 8 לערר אינם בסמכותו של טריבונל שיפוטי זה. נדגיש כי עמדתה זו של הוועדה הובהרה גם במקרים קודמים, לרבות במסגרת ערר שהגישו העוררים עצמם ביחס לחיובי ארנונה שהושתו עליהם בשנת 2010. למען הנוחות נחזור ונדגיש כי סמכותה של וועדת ערר זו מוגבלת בחוק אך ורק לעניינים הקבועים בסעיף 3 לחוק הערר. לבד מעניינים אלו, אין לה לוועדה כל סמכות עניינית לדון ולפיכך אסור לה לדון בהם, אחרת ייחשב הדין האמור Ultra Vires, ותוצאותיו Non Est Factum. למען הזהירות נדגיש, כי פס"ד קופלוביץ התייחס לצווי ארנונה בשנים 2006-2007 ולפיכך לא ניתן ליישמו על כל צו ארנונה אחר אלא אם יתקיים דיון לעניין חוקיות אותו צו ארנונה אחר (בענייננו צו הארנונה לשנת 2011) – ודיון מסוג זה כאמור אינו בסמכות הוועדה.

דברים אלו יפים גם לעניין טענת האפליה האסורה – על אף טענות העוררים בסעיף 3 (ע' 2 לכתב הערר) ועל אף תשובת המשיב, הרי שלוועדה זו אין כל סמכות להתייחס לטענת אפליה פסולה שכן היא אינה מצויה בגדר סמכויותיה המוגדרות בהוראות סעיף 3 לחוק הערר.

11. משכך הם פני הדברים, העניין היחיד בערר שיש לוועדה זו סמכות להתייחס אליו ושאינו בגדר הרחבת חזית אסורה, הוא סיווג הגג. סעיף 1.4 לצו הארנונה לשנת 2011 קובע כלהלן:

"שטח של גג בנוי יחושב לצורך היטל זה באופן שיפורט להלן:

"גג" משמעו – כל שטח מעל שטח בנוי שאין עליו שטח בנוי נוסף

א. אם על שטח הגג אין שטח בנוי כלשהו מחומרים כלשהם ולא בנוי קירוי, למעט קירוי למיגון חלונות בפני שמש או גשם, לא יחויב שטח בהיטל כלשהו.

ב. אם על שטח הגג יש שטח בנוי כלשהו מחומרים כלשהם, (למעט סוכה בתקופת חג הסוכות ויציאה מחדר מדרגות שמגיע לגג), יוטל היטל על מחצית שטח הגג, כולל השטח שעליו בנוים, מעקות או כל קיר אחר.

ג. אם שטח הגג מקורה באיזה אופן שהוא בקירוי קבע או זמני מכל סוג שהוא, למעט קירוי המיגון הנזכר בפסקה א', ואו סוכה ומבנה חדר המדרגות הנזכר בפסקה ב', יחושב המס על הגג כשטח בנוי"

12. טוענים העוררים בסעיף 3 לנימוקי הערר: "יצוין (כך במקור – ר"ל) כי מעל לדירות שלנו יש לפחות עוד שני גגות". טוען בתגובה המשיב בפרק ג' לתגובתו בסעיף 21: "מאחר ושטחים א' ו-ב' מהווים "שטח גג" כהגדרתו בצו הארנונה למועצה (להלן: "שטח הגג"), שכן הם מצויים תחת כיפת השמיים ואין עליהם שטח בנוי אחר, ומאחר ועל שטח הגג (להבדיל משטח המשמש למגורים ומהמרפסת המקורה) קיים "שטח בנוי כלשהו מחומרים כלשהם... כולל השטח שעליו בנויים, מעקות או כל קיר אחר", מחויבים העוררים בתשלום ארנונה כללית בגין מחצית משטח הגג".

לדידם של העוררים אין חלה עליהם כל חובת תשלום שהוא בגין שטחי המרפסות הצמודות לדירתם והמצויות במפלס הדירה, הם שטח א' ושטח ב'.

מנגד טוען המשיב בסעיפים 20 ו 21 לתשובתו לערר טענות סותרות שאינן מתיישבות זו על זו. בעוד שבסעיף 20 הוא מציין כי מלוא שטח המגורים ושני שטחי הגג המכונים בתשריט שטח א' ושטח ב' קרי כל "שטח הגג" מחויבים על פי תעריף "שטח בנוי", הרי שבסעיף 21 הוא מציין כי אלו מחויבים "בגין מחצית שטח הגג". אי בהירות זו היתה נעלמת לו היה המשיב מפרט במדויק לפי איזה סעיף בצו הארנונה הוא מחייב איזה שטח כמסומן בתשריט. ראוי היה לצרף היתרי בניה אם נבנה דבר מה על הגג, הקמת מבנה הצללה או פרגולה כדי להצדיק את אופן החיוב האמור. בסעיף 1 לתגובת המשיב לצילומים הוא קובע בצורה ברורה כי לדעתו יש לחייב את שטחי הגג לפי סעיף 1.4 (ב) לצו הארנונה.

אנו מנצלים מקרה זה כדי להפנות את תשומת לב המשיב לכך שחברת יעוץ מוניציפלי בע"מ שערכה לבקשתנו את חישובי השטחים בגני תקווה, לא הקפידה לציין בתשריטה את המונחים המשמשים בצו הארנונה ומשום כך עולות אי הבנות מיותרות. ראוי לדרוש מהחברה דגן לתקן את תשריטה ולכנות כל שטח בהתאם למונחי צו הארנונה. כך ידע כל אזרח המקבל לידינו את התשריט מהו הסעיף והתעריף בגינו חויב השטח המסומן ותחסכנה אי הבנות ומחלוקות מיותרות.

בע"א 620/82 מועצת עיריית הרצליה, ראש העיר הרצליה נ' שמחה וורדה רשף ואח', [מאגר DATA LAW] נקבע בידי בית המשפט העליון פה אחד כי: "ההגדרות הנ"ל מתאימות לאותם גגות, הנמצאים במישור אחד עם הדירות עצמן, כך שבאמת רצפת הגג ורצפת הדירה הן בהמשך אחד ובאותו מישור אופקי".

בדקנו את ההתייחסות המילונית למילה "גג", אף כי לטעמנו די בצו הארנונה כדי לספק הגדרה מספקת ומקיפה למילה. במילון החדש, אברהם אבן שושן, הוצאת קרית ספר בע"מ, 1981, ע' 306 נכתב: "גג 1, המכסה העליון בבנין...". כלומר למתבונן מן השמים מעל, ממעוף הציפור, גג הוא כל מה שהוא רואה כמכסה את הבנין, ובמקרה שלפנינו כל מה שמעליו אויר. ייאמר מיד כי טענת העוררים, אף כי היא נשמעת לכאורה נכונה, היא שגויה ומטעה, שכן אין הכוונה למישורים שכנים או סמוכים אלא למישור האנכי שמעל לגג בין אם הוא משמש את העוררים או את הרכוש המשותף. אותה הגדרה בדיוק מצאנו במילון ספיר, הד ארצי הוצאה לאור ואיתאב בית הוצאה לאור, 1997 ע' 113.

עיון בצילומים ובהתייחסויות הצדדים לצילומים שהוצגו בפנינו לבקשתנו מעלה כי בשטח א' בשני הצדדים בנויה תקרה עם פתחים. בחזית הראשית בנויה תקרת מצלול איזור שמעל חיפוי רצפה מעץ המכונה DECK. ראה צילומי המשיב מרפסת 1 צילומים 01 ו 02 וצילומי

העוררים מספר 54, 56, 57, 59 ו 62. לעומת זאת בשטח ב' בנויה רצפה עם מעקות וכיור עם ברז. ראה צילום המשיב מרפסת 2 02 וצילומי העוררים מספר 147-153. בהתאם להגדרות צו הארנונה עולה כי את שטח א' יש לחייב בהתאם לסעיף 1.4 ג. בשל הקירוי הבנוי הן בבניה המקורית עם הפתחים והן הקירוי המשמש מצלול, ואת שטח ב' יש לחייב בהתאם לסעיף 1.4 ב. בשל היותו כולל בניה מחומרים כלשהם, הן של רצפה, הן של מעקות והן של כיור עם ברז. למען הבהר נציין כי הפרשנות הראויה בסעיף 1.4 א. הינה לגנות המצופים בחומרים מבודדים ושאינם מרוצפים או בנויים.

אשר על כן, הן מבחינת המשמעות המילולית והן מבחינת המשמעות המהותית, אנו דוחים את טענות העוררים לעניין אי חיוב שטחי הגג בתשלום כלשהו וקובעים כי חיובי המשיב צריכים להיות כלהלן:

את שטח א' יש לחייב בהתאם לסעיף 1.4 ג. כשטח בנוי.

את שטח ב' יש לחייב בהתאם לסעיף 1.4 ב. על מחצית משטחו.

על המשיב לחשב מחדש את חיובי הארנונה של העוררים לשנת 2011 בהתאם להוראתנו זו ולהוציא חיוב מעודכן במידת הצורך.

13. **לעניין פס"ד קופלוביץ - בשולי הדברים נתייחס לטענה, מעט מוזרה, שהעלו העוררים בסעיף 8 לערר ובסעיף 8 להתייחסותם לכתב התשובה של המשיב ומפאת חשיבותו יצוטט להלן:** "מומלץ לוועדת הערר להמתין עד לקבלת פסק דין בבימ"ש עליון בערעור בעניין קופלוביץ". לאור האמור לעיל מתבקשת ועדת הערר לפעול בהתאם להחלטת בית המשפט".

משטרם התקבלה כל החלטה ע"י בית המשפט העליון, הרי שאפילו נקבל את המלצת בית המשפט המחוזי, ויודגש, המלצה בלבד ולא צו או החלטה מחייבת, הרי שטרם באה העת לדון בטענות העוררים הללו.

זאת ועוד, צו הארנונה שבוטל בידי כב' הש' ד"ר מיכל אגמון גונן בבית המשפט המחוזי בערעור קופלוביץ עסק בשנים 2006-2007, הוא לא עסק בצו הארנונה של שנת 2011 אשר חוקיותו טרם הוטלה בספק למיטב ידיעת חברי ועדה זו.

14. יתרה מכך, היה וערעור קופלוביץ יתקבל ובית המשפט העליון יהפוך את החלטת בית המשפט המחוזי, יחויבו התושבים בהתאם להודעות החיוב המקוריות בתוספת ריבית והפרשי הצמדה על הסכומים אותם לא שילמו. היה וערעור קופלוביץ ידחה, יהיה המשיב חייב להשיב לכל התושבים את הסכומים שגבה ביתר, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה. היה ולא יעשה כן, תהיה הערכאה המתאימה לתקיפת העניין בית המשפט ובשום מקרה לא ועדת ערר זו, שכן אין העניין מצוי בסמכותה. עצם הגשת השגה וערר בעניין נשוא פס"ד קופלוביץ אינו מעלה ואינו מוריד לעניין זכות המועצה לגבות או זכות התושבים לקבל בהשבה תשלומים שיתברר ששולמו ביתר אגב הליך משפטי בבית המשפט.

15. לא נוכל שלא להתייחס לאמור בסעיף 5 לערר. לגישת העוררים עלינו להחיל בשנת 2011 את צו הארנונה בהתאם להגדרות משנת 1986. בצו זה כתוב: "לצרכי חישוב שטח הבניין יובאו בחשבון מידות החוץ של המבנה, דהינו כל שטחי הברוטו של הבניה בכל קומה וקומה... לרבות מרפסות". לעניות דעתנו קבלת הפרשנות המבוקשת על ידי העוררים תגרום

לחייבם בחיוב מלא על כל שטח הגג ולא על מחציתו של שטח ב' כפי שיחויבו בידי המשיב לאור החלטתנו זו. דומה שלא לכך התכוונו העוררים. אין ספק שהמשיב לא יתנגד לקבלת פרשנות זו. היה ויבחרו העוררים פרשנות זו ניתן, ככל הנראה, יהיה להגיע עם המשיב להסכמה מחוץ לערר זה.

16. לסיכום, נאלצנו למחוק את הטענות שהועלו בערר ולא בא זכרן בהשגה עקב הרחבת חזית אסורה. דחינו על הסף טענות בדבר אי חוקיות ואפליה אסורה שאינן באות בגדר סמכותה העניינית של ועדה זו על פי חוק הערר. קבלנו את תגובת ב"כ המשיב ודחינו את טענת העוררים באשר לאי חיוב ארנונה בגין הגג קבענו את דרך החיוב הנאותה לפיה יש לחשב את שטח א' ואת שטח ב' בהתאם לסיווג הנכון והמתאים שבצו הארנונה.

17. ככל שננסה להתחשב בעוררים, שאינם מיוצגים, אנו בדעה כי בנושא דנן טוב היו עושים העוררים אם היו מתייעצים במהלך ניהול ההליך, או בהחלטה לפעול לניהול ההליך – כבר לאור ניסיונם בערר בגין שנת 2010 אשר נדחה על ידי ועדה זו על הסף ואף ערעור עליו שהוגש לבית המשפט המחוזי, נדחה.

18. יפים לעניין זה בהתאמה דבריו של כבוד הש' מישאל חשין בבג"צ 2148/94 **אמנון גלברט, עו"ד ואח' נ' נשיא בית המשפט העליון ואח'**, פ"ד מח (3) 573, 600: "נתחלפו העתים, נשתנו המנהגות, וימים שהיו חלפו ואינם עוד עמנו. על דרך ההפלגה נאמר, שכיום נוטל אדם לידו את עיתון הבוקר או עיתון הצהריים, ומבטו מרקד בין הידיעות השונות עד שעינו צדה ידיעה פלונית, ומשמצא מה שמצא קורא הוא אל חבריו: קומו ונעלה ציון - אל בית המשפט העליון. אומר ועושה, עתירה לבית-משפט כמו נכתבת היא במהלך הנסיעה, ובעומדו לפני בית המשפט ועתירה פגומה בידו, מבקש אותו מתדיין כי תינתן ארכה בידו לתקון את אשר עוול. מנהג חדש הוא שבא למדינה ואני לא אסכים לחיות בו. נזכור כולנו ונשמור: המבקש כי ינהג בו כבוד - יקדים וינהג כבוד בחברו, והאומר לחברו כי ייטול קורה מבין עיניו, ייטיב לעשות אם יקדים וייטול קורותיים מבין עיניו שלו."

19. לאור החלטותינו אלה, לא מצאנו כל טעם לזמן את הצדדים לדיון.

20. משיצאה החלטתנו כמפורט לעיל, לא נותר לנו אלא להתמודד עם שאלת ההוצאות בתיק זה. עפ"י תיק בימ"ש לעניינים מנהליים, עמ"נ [חיפה] 206/08 **חן רפאל נ' עיריית כרמיאל**: "צריך להחיל את הכלל שלפניו פוסקים הוצאות לזכות מי שההליך הסתיים לטובתו... כבר ראינו שחיוב בהוצאות הוא בגדר סמכות שניתנה לוועדת הערר על פי חוק... וכן ראה עמ"נ [חיפה] 436/01 **בנק הפועלים בע"מ נ' מנהלת הארנונה של עיריית חדרה**, [תק-מח 2003 (1) 13-02-2003].

הליך זה הולדתו, המשכו וסיומו מלווים בטעויות משפטיות רבות מצד העוררים (מבלי הפנמה של טעויות משפטיות מן העבר). כאמור לעיל, הגם שוועדת הערר מודעת לעובדה שמי שאיננו מיוצג אינו אמון ובקיא בסדרי הדין והחוקים היא עדיין מצפה מעוררים לפעול אחרת וליתן מעט כבוד להליך. עם זאת התחשבה הוועדה באי הבהירות שבתשובת המשיב בסעיפים 20 ו 21 לכתב התשובה והביאה זאת בחשבון בקביעת ההוצאות.

בהיעדר הוכחה לסכום ההוצאות שבהן נשא הזוכה בהליך, אנו מחילים את הוראות תקנה 512 לתקנות סדרי הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 ומחייבים את העוררים עפ"י התוספת לכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ) תש"ס – 2000, בסך 2,000 ₪, בתוספת ריבית והפרשי הצמדה כחוק מיום מתן החלטתנו ועד למועד התשלום בפועל.

21. החלטתנו התקבלה פה אחד והיא תועבר בדואר אלקטרוני אל משרדי באי כוח הצדדים ותשלח אליהם גם בדואר רשום. ניתן והודע בהעדר הצדדים ביום 11 באוגוסט 2011 בגני תקווה.

22. בהתאם לסעיף 3 (ב) לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א – 1000, לרשות הצדדים קיימת זכות ערעור לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת בתוך 45 ימים מיום מסירת החלטה זו.

רז לבנת, עו"ד

יו"ר

מיכל קמיר, עו"ד

חבר

רו"ח איזט מולינה

חבר